

ROBERT ERVIN HOWARD

NEMEDIJSKÉ KRONIKY II. (The Hyborean Age - Part II.)

Po 500 letech od doby panování Conana Velikého byla hyborská civilizace smetena z povrchu země. Její úpadek byl mimořádným případem, neboť jej nezpůsobil vnitřní rozklad říše, ale vzrůst vnějších sil - Hyrkánců a jednoho barbarského národa. Hybořané, kteří ovládali téměř celý svět, padli právě v době, kdy jejich expanzivní kultura dosáhla vrcholu; nepřímou příčinou převratu byla rozpínavost aquilonských vládců, kteří ve snaze o rozšíření hranic své říše rozpoutali dobytčnou válku proti sousedním státům. Zingara, Argos a Ophir byly prostě anektovány; stejný osud potkal i západní shemitská města, která se nedávno - podobně jako města na východě - zbavila nadvlády Kothu. Samo království Koth, Corinthie a východní shemitské kmeny byly přinuceny platit daň a poskytovat Aquilonii pomoc v případě války.

Mezi Aquilonii a Hyperboreou existovalo odvěké nepřátelství: nyní se hyperborejská vojska vydala vstříc nepřátelské armádě přicházející ze západu. Roviny Hraničního království se staly dějištěm velké a nelítostné bitvy; poražené davy Hyperborejců se stáhly do zasněžených pevností na svém území a vítězní Aquilonci je ani nepronásledovali.

Nemedie, která už po staletí úspěšně odolávala západnímu sousedovi, vtáhla Brythunii, Zamoru a - v tajnosti - Koth do společného paktu, který měl rozdrtit stále sílící aquilonské impérium.

Ale než mohly spojenecké armády zahájit útok, přiblížil se z východu nový nepřítel: Hyrkánci poprvé velkou silou udeřili na západní svět. Za pomoci kmenů žijících na území na východ od Vilajetského moře se turanská jízda přehnala Zamorou a po vyplenění východní Corinthie se střetla na brythunských rovinách s Aquilonci, kde utrpěla zdrcující porážku; zbytky nájezdníků, pronásledované vítězi, se zachraňovaly útekem na východ.

Tak byla zlomena síla států spojených proti Aquilonii; v příštích válkách se stavěla Nemedie do obranné pozice, přičemž jí pomáhala Brythunie, Hyperborea a, jako obvykle tajně, Koth.

Porážka Hyrkánců ukázala světu skutečnou sílu Aquilonie. Její vynikající armádu podporovali žoldnéři, najatí mezi Zingařany a barbary - Pikty a Shemity.

Zamora byla odtržena od Hyrkánců, ale její národ brzy poznal, že došlo jen k výměně východního utlačovatele za západního: aquilonské jednotky se zdržovaly na jejím území nejen kvůli obraně království, ale i k udržení jejího lidu v porobě.

Hyrkánci porážka neodradila; třikrát znovu napadli hranici Zamory a vždy byli znovu Aquilonci odrazeni, přestože v turanské armádě narůstal počet v železo oděných bojovníků, kteří táhli na západ podél jižní strany vnitrozemského moře.

Avšak síla, které bylo předurčeno svrhnout aquilonské vládce z trůnu, rostla na západě...

Na severu vření neustávalo; podél hranic Cimmerie se červovlasí bojovníci střetávali s válečníky z Nordheimu, zatímco aesirská armáda - mezi válkami s Vanaheimem - napadla Hyperboreu a po překročení hranic ničila jedno město za druhým. Cimře se nepřidávali na žádnou stranu, bojovali i s Pikty i Bossoniánci, několikrát napadli i samotnou Aquilonii, ale tyto výpady měly spíše charakter loupežných nájezdů než skutečných invazí.

Mezitím se počet Piktů podivuhodně rychle zvyšoval a začali nabývat na síle. Podivnou hrou osudu přičiněním jednoho jediného člověka - cizince - vykročili na cestu k vlastním impériu. Tím člověkem byl Arus - nemedijský kněz, rozený reformátor. Není jasné,

proč se zaměřil právě na Pikty, je ale historicky prokázáno, že se rozhodl vydat se do západních pustin, aby změnil primitivní zvyky pohanů zavedením jemného Mithrova kultu. Nezastrašily ho děsivé pověsti o osudu kupců i cestovatelů, kteří předtím zmizeli v pustinách. Šťastný obrat osudu způsobil, že když Arus narazil na ty, které hledal - sám a beze zbraní - nebyl okamžitě zapíchnut jako bezmocné prase.

Piktové svými kontakty s civilizací mnoho získávali, ale bránili se jim ze všech sil. Naučili se primitivně zpracovávat měď a cín, které se v nevelkém množství nacházely v jejich zemích; dále je získávali při výpadech do zingarských oblastí nebo výměnou za kůže, rybí kosti, mroží kly a jiné předměty, které může mít primitivní kmen k dispozici. Už nebydleli v jeskyních a horách, ale stavěli stany z kůží a neforemné chatrče, jaké viděli u Bossoniánců. Vedli dále kočovný život, protože pustiny se hemžily zvěří a řeky byly plné ryb; naučili se pěstovat obilí, ale činili tak jen zřídka a raději je kradli sousedům - Bossoniáncům a Zingařanům. Shromažďovali se do kmenů, převážně znepřátelených mezi sebou; měli primitivní a krvavé zvyky, zcela nepochopitelné pro civilizovaného člověka, jakým byl Arus z Nemedie. S Hyperborejci neměli bezprostřední styk, neboť je od nich dělili Bossoniánci. Arus předpokládal, že se Piktové mohou dále rozvíjet, a další události potvrdily, že měl pravdu, i když ne tak, jak to sám očekával.

Nemedijský kněz měl to štěstí, že se setkal s náčelníkem, na Pikta nezvykle inteligentním. Jmenoval se Gorm. Jeho osobnost není možno beze zbytku pochopit, tak jako nelze zcela porozumět Džingischánovi, Attilovi nebo kterémukoli z takových mužů, zrozených v holé pustině mezi nevychovanými barbary, a přesto obdařených instinktem dobývání a zakládání impérií.

Lámaným bossoniánským nářečím vyložil kněz Piktovi své záměry a Gorm, třebaže velmi udiven, nenařídil jeho smrt a ponechal ho u svého kmene - což byl v dějinách Piktů čin bez obdoby.

Když se Arus naučil místní jazyk, začal usilovat o odstranění co nejvíce barbarských obyčejů ze života Piktů, jako přinášení lidských obětí, krvavé souboje či upalování zajatců zaživa. Často a dlouho hovořil s Gormem, ve kterém našel ochotného, i když mlčenlivého posluchače.

Můžete si představit ten obraz - náčelník s havraními vlasy, oděný v tygří kůži a s náhrdelníkem z lidských zubů, sedí na podlaze nedbale splácané chatrče a pozorně naslouchá vybroušeným projevům mudrce, oblečeného v bílé roucho nemedijského kněze, pevně sedícího na vyřezávaném mahagonovém stole pokrytém kůžemi; Arus gestikuluje štíhlými jemnými dlaněmi a vykládá odvěká práva a přednáší soudy, které mu vyjevil Mithra. Nepochybně přitom s výtkou ukázal na lebky, které zdobily stěny chatrče, a přesvědčoval Gorma, aby svým nepřátelům raději odpouštěl, než takto nakládal s jejich ostatky vybělenými sluncem.

Arus ztělesňoval vrcholné umění svého národa, zdokonaleného staletími civilizace; Gorm byl dědicem barbarství starého sto tisíc let - jeho krok připomínal tygří plížení, stisk jeho ruky s tmavými nehty - gorilí tlapu.

Arus jako praktický člověk použil metody pochopitelné divochům - vzbudil touhu po hmotném zisku. Moc a nádheru hyborských království připisoval všemocnosti boha Mithry, jehož učení mělo v královstvích tak významné postavení. Hovořil o městech a žírných pláních, mramorových zdech, kopulích svatyní posázených drahými kameny i o rytířích oděných v lesklé ocelové brnění, připravujících se k boji...

A Gorm, vedený neomylným instinktem barbara, pouštěl věc týkající se bohů a jejich učení kolem uší a soustředil se na pozemské záležitosti, které mu nemedijský řečník tak živě maloval.

Právě v této uplácené chatrči, kde náčelník oděný v tygří kůži naslouchal učení kněze v hedvábném šatu, bylo podkopáno mocné impérium.

Jak jsme již řekli, Arus byl praktickým člověkem. Za svého života mezi Pikty zjistil, že inteligentní člověk může nabýt lidskosti, i když je oděn v tygří kůži a nosí náhrdelníky z lidských zubů. Jako všichni knězi Mithry se i on mnohému naučil: brzy objevil, že Piktské pohoří skrývá hojné zásoby železné rudy; naučil proto domorodce dobývat ji, tavit kov a přetavovat jej v nástroje - zemědělské, jak se důvěřivě domníval. Zavedl i jiné změny, ale z toho, co vykonal, bylo nejvýznamnější toto: roznítil v Gormově duši touhu poznat civilizované kraje, naučil Pikty zpracovávat železo, a vytvořil kontakty mezi domorodci a vnějším světem. Na náčelníkovu žádost jej Arus spolu s několika bojovníky vzal přes Bossoniánské pohraničí do civilizovaného světa, oplývajícího blahobytem; cestou je vítaly udivené pohledy vesničanů.

Arus se nepochybně domníval, že vykonal samé zázraky, když ho Piktové poslouchali a nezabili ho svými měděnými sekyrkami. Ale barbaři učení, prikazující odpustit nepřítelům a opustit válečnou stezku, vůbec nebrali vážně. Říká se, že pouštní divoši postrádají umělecké schopnosti; podstata Piktů je zaměřena pouze na válku a zabíjení.

Když kněz vyprávěl o nádheře civilizovaných národů, nastavovali jeho posluchači s temnou kůží pilně uši, avšak nezajímaly je ideály jeho náboženství, nýbrž popisy kořisti, kterou jim nevědomky líčil ve svém vyprávění o bohatých městech a zámožných krajích.

Když vykládal, jak Mithra pomohl některým králům porazit své nepřátele, nezajímali se Piktové o Mithrovy zázraky, ale lákaly je obrazy bojových šiků, rytířů na koních, boje a cvičení kopiníků a lučištníků. V lichotivém soustředění naslouchali Arusovu vysvětlování, jak zpracovávat železo, a dalším užitečným věcem, jejich oči byly bystré a tváře stále neproniknutelné; čekali, až vyprávění skončí, a pak se beze slova rozcházeli.

Před Arusovým příchodem kradli ocelové nástroje a zbraně Bossoniáncům a Zingařanům nebo vyklepávali své vlastní primitivní zbraně z mědi nebo bronz; nyní se před nimi otevřel nový svět a zvuk kovářských kladiv se nesl po celém kraji; díky tomuto novému umění získával Gorm nadvládu nad ostatními kmeny - částečně fyzickou silou, částečně chytrostí a diplomacií. V ní později předstihl všechny ostatní barbarské náčelníky.

Nyní se Piktové, vybaveni příslušnými glejty, dostali do Aquilonie svobodně, pak se znovu vraceli, bohatší o nové vědomosti: jak kout pancíř a kalit meče - a navíc se dávali najímat do aquilonských pluků, čímž vzbudili nevýslovné opovržení Bossoniánců.

Aquilonští vládcové se v duchu těšili z myšlenky poštvat Pikty proti Cimmeřanům, což by mohlo současně zlikvidovat oba zdroje nebezpečí ze západu, byli však příliš zaneprázdněni svou dobovačnou politikou na jihu a na východě, než aby se soustředili na nepříteli významné západní kraje, odkud zatím přibývalo stále více bojovníků, rozšiřujících řady žoldnéřů. Bojovníci se po skončení služby vraceli do pustin, dobře obeznámení s vojenským uměním civilizovaných národů a s pohrdavým vztahem k civilizaci, s kterou se seznámili.

Na horách začaly vířit bubny; na kopcích vzplály ohně svolávající bojovníky a divocí kováři kuli zbroj a meče na tisících kovadlin.

Svémi nájezdy, intrikami a jinými činy, kterých bylo příliš mnoho, než aby zde byly všechny uvedeny, se Gorm stal náčelníkem náčelníků, což ho prakticky činilo králem všech kmenů - králem, jakého Piktové neměli po tisíce let. Dlouho čekal na tuto chvíli - byl již více než ve středním věku - ale konečně se mohl vydat k hranicím - ne za obchodem, ale bojovat.

Arus příliš pozdě pochopil svůj omyl; nepodařilo se mu doopravdy nahlédnout do duše pohana, která skrývala odvěkou touhu po krvi; jeho přesvědčivá výmluvnost ani neotřásla myšlením divochů; jeho snaha probudit v jejich srdcích svědomí vyšla zcela nazmar.

Místo tygří kůže pokrývala nyní Gormovo tělo zbroj, ale to byla jen vnější proměna.

V duchu zůstal Pikt sám sebou - věčným barbarem, lhostejným k filozofii či teologii, s instinkty zaměřenými výhradně k loupení a zabíjení.

Piktové se vyřítili na bossoniánské pohraničí a razili si cestu ohněm a mečem - ale nebyli již oděni v tygří kůže a neoháněli se nuznými sekyrkami; jejich tělo pokrývalo brnění, zbraně měli z dokonalé oceli.

Arusovi roztříštil jakýsi opilý Pikt lebku právě tehdy, když se mudrc chystal ke Gormovi, aby se naposledy pokusil zastavit lavinu, kterou nevědomky spustil.

Gorm se neprojevil jako nevďěčník - kázal vrahovu hlavu narazit na vrchol mohyly, kterou bylo zasypáno knězovo tělo. A není to snad vrcholný projev ironie sil vládnoucích světem, že kameny, které zakryly Arusovy ostatky, byly ozdobeny tak barbarským způsobem? Avšak v duši člověka pochovaného pod nimi budily pomsta a krveprolévání nevýslovnou hrůzu.

Novější zbraně a pancíře nestačily k prolomení bossoniánských obranných šiků; pohraničí planulo po celá léta, ale dokonalá výzbroj, houževnatost a odvaha Bossoniánců odrážely nájezdy útočníků. Bylo-li to třeba, dostávali obránci Pohraničí posily od aquilonských korunních pluků. Teprve zrada z nečekané strany prolomila sevřené bossoniánské řady; než si však o ní povíme víc podívejme se nejprve na aquilonskou říši.

Odedávna to bylo bohaté království, ale nyní, v době stále nových výbojů, začalo do něho plynout takřka neuvěřitelné bohatství. Místo prostého, jednoduchého stylu života nastoupil rozkošnický přepych, ale degenerace se dosud lidu ani vládců nedotkla; i když Aquilonci chodili oděni ve zlatě a hedvábí, stále byli vitální a mužnou rasou.

Ale jejich přímočarost vystřídala arogance: se slabšími národy zacházeli s pohrdáním a svým poddaným ukládali stále těžší povinnosti. Argos, Zingaru, Ophir, Zamoru i shemitské země považovali za provincie podřízené jim beze zbytku, což bylo zvláště nesnesitelné pro hrdé Zingařany, kteří často vyvolávali vzpoury a neodstrašily je ani kruté represe.

Vazalem Aquilonie se stalo i království Koth, které zůstalo pod "ochranou" Aquilonie pro případ napadení ze strany Hyrkánie.

Ale západní impérium nikdy nedokázalo dobýt Nemedii, ačkoli její úspěchy byly závislé především na obraně, kterou umožňovala pomoc hyperborejské armády.

Zde pocítila Aquilonie tíhu dvou porážek: první byl neúspěch snah o anektování Nemedie, druhou ztráty způsobené královské armádě ve válce s Aesiřany. Tak jako se Hyrkánci přesvědčili, že nejsou s to zadržet útok těžké aquilonské jízdy, tak byla vojska impéria po vstupu do zasněžených krajín zastavena vražednými boji muže proti muži se Seveřany.

Na jihu dosáhly aquilonské výboje až k řece Styx; stygická armáda byla rozprášena a do posledního muže vybita a král Stygie se nakonec poddal a poslal daň, aby odvrátil invazi do svého království.

Když padla po řadě rychlých válek Brythunie, začalo impérium s přípravami na definitivní střetnutí s odvčným soupeřem - Nemedii. Aquilonci, značně posílení vojsky blyštícími se v ocelové zbroji, táhli směrem k západu a zdálo se, že tvrdou ranou padne poslední neporobený stát na Západě. Avšak tehdy vznikly mezi Aquilonci a jejich bossoniánskými spojenci neshody.

Aquilonci se ve vleku vlny imperiální expanze stali hrubými a nesnášenlivými; rádi se prostým a nenáročným Bossoniáncům vysmívali a mezi oběma národy začalo narůstat napětí. Aquilonci ponižovali Bossoniánce, jak jen mohli, a ti nezůstávali svým pánům nic dlužni. Za jejich pány se Aquilonci sami považovali a s bossoniánskými žoldnéři nakládali jako s poddanými povinnými poslušností. Obyvatelům Pohraničí ukládali stále větší daně a násilím je verbovali do armády vedoucí války k větší slávě Impéria - z níž neplynul pro Bossoniánce žádný užitek. Ve vlasti žoldnéřů bylo ponecháno vojska právě jen dost k ochraně hranic, a když sem začaly doléhat zvěsti o Piktech, pustošících vesnice i města v jejich zemi, stáhly se všechny bossoniánské pluky z nemedijského tažení, rychle se pochodem vrátily do Pohraničí, stačily s Pikty svést bitvu a nájezdníky s temnou kůží odrazit.

Dezerce Atoliho se stala bezprostřední příčinou rozprášení aquilonské armády zoufalými Nemedijci. Krátkozrací a nesnášenliví Aquilonci, rozjitření neúspěchem, se Bossonii krutě pomstili.

K hranicím byly tajně přesunuty aquilonské pluky a bossoniánští náčelníci byli pozváni na slavnostní shromáždění. Mezitím se hordy divokých Shemitů, které měly zdánlivě vyrazit na trestnou výpravu proti Piktům, utábořily u nic netušících bossoniánských vesničanů.

Náčelníci byli vtaženi do pasti a zavražděni a Shemité udeřili na své užaslé hostitele a kosili bezbranné obyvatelstvo ohněm a mečem; současně se na bezbranné Bossoniánce vrhly obrněné aquilonské zástupy.

Celý kraj se obrátil v poušť a když se imperiální armáda vracela za hranice svého království, zanechala za sebou jen spáleniště a vybělené kosti.

A právě tehdy Piktové znovu zahájili útok - všemi svými silami, podél celé hranice. A nebyl to obyčejný útok, ale dobře zorganizovaná invaze prováděná všemi bojovníky národa, vedenými muži vyškolenými v aquilonské armádě; celému vojsku velel Gorm - on útok naplánoval, a i když už byl stařec, neztratily jeho ambice nic na síle a rozsahu.

Tentokrát se Piktové na své cestě nesetkali s odporem dobře opevněných vesnic, které by bránili lučištníci tak dlouho, než přijde na pomoc aquilonská armáda. To, co zbylo z Bossoniánců, bylo smeteno z povrchu země a barbaři, dychtící po krvi, vtrhli do Aquilonie, pálili a loupili, dříve než se legie, které znovu bojovaly v Nemedii, stačily přemístit na západ.

Zingara se chopila příležitosti, aby se zbavila svého podřízeného postavení, a Corinthie i shemitské národy ji následovaly. Žoldnéři - včera ještě vazalové - se po celých plucích bouřili a vraceli se do svých rodných krajů. Cestou loupili a pustošili.

Piktové se drali stále na východ a ničili vojska, která jim bránila v cestě. Ukázalo se, že Aquilonci jsou bez podpory bossoniánských lučištníků bezmocní proti vražednému náporu střel vrhaných barbary; ze všech provincií Impéria se stahovaly legie, aby zarazily nájezd divoké hordy, a z pouští se valili další a další nájezdníci, jakoby jim nikdy nebyl konec.

Pojednou se do toho chaosu vrátili Cimmeřané ze svých hor, aby dokončili dílo zkázy. Vyloupili města, zničili celé paláce a po vítězství se vraceli do svého sídla, zatímco Piktové dobytá území obsadili.

Tak padlo v krvi a ohni Aquilonské království.

A tehdy přitáhli znovu z východu Hyrkánci; přilákalo je stažení aquilonských vojsk ze Zamory, která se již neubránila silnému náporu a brzy učinil hyrkánský král největší město tohoto kraje svým sídlem.

Invaze začala v prastarém hyrkánském království Turanu, ležícího nad břehy vnitrozemského moře. Ale ihned se ze severu objevil další, ještě silnější hyrkánský útok: zástupy jezdců oděných v ocelovém brnění objely severní stranu Vilajetského moře, projely pustinami, vtrhly do stepí, hnaly prchající obyvatelstvo před sebou, až narazily na západní království. Nejprve se neshodly s Turanci a vybíjely je stejně jako Hybořany; vlny nájezdníků z východu se střetávaly a mísily, ale jejich nepřátelství trvalo jen tak dlouho, než byly sjednoceny velkým vůdcem, který přišel až z pobřeží Východního oceánu.

Když tu nebylo aquilonské armády, nedokázal Hyrkánci nikdo porazit; obsadili a podřídili si Brythunii, zničili jižní části Hyperboreje a Corinthie. Vydali se i do cimmerských pohoří, ale mimo rovinaté oblasti nebyli s to plně využít své jízdy - a Cimmeřané se jim postavili; jen spěšný, až bezhlavý útek po celodenní krvavé bitvě zachránil hyrkánská vojska před záhubou.

V době, kdy se toto všechno dělo, dobyly shemitské národy království svých dávných pánů - Koth, ale při pokusu dobýt Stygii utrpěly porážku. Sotva Shemité získali Koth, objevili se Hyrkánci; ke svému údivu Shemité pocítili bič ještě horší, než v dobách, kdy jim vládli Hybořané.

Mezitím Piktové upevnili své postavení jediných vládců Aquilonie a původní obyvatelstvo království prakticky vybili. Potom se vydali ke hranicím Zingary a tisíce Zingařanů se na svém útěku před záhubou do Argosu vydaly na milost Hyrkáncům táhnoucím na západ, kteří je umístili v Zamoře a učinili je svými poddanými.

Po útěku Zingařanů spálily Argos plameny a začala řež, typická pro všechny piktské výboje; divoká horda vtrhla do Ophiru a tam se střetla s Hyrkánci táhnoucími na západ. Hyrkánci zničili po dobytí Shemu nad Nilem stygickou armádu a ovládli kontinent až po království Amazon, odkud začali po tisících shánět černé nevolníky, které odvěkli mezi Shemity.

Hyrkánci by jistě začlenili do svého impéria i Stygii, nebýt náhlého útoku Piktů na jejich západní dobytá území. Nemedie, kterou dosud Hyrkánci nedokázali dobýt, úpěla pod nápoem jízdy z východu a divochů ze západu, když k jejím hranicím přišli ze své zasněžené země Aesiřané a nechali se najmout do nemedijského vojska jako žoldnéři; byli tak dobrými bojovníky, že nejen odrazili Hyrkánce od nemedijských hranic, ale dokázali zadržet i davy Piktů, valících se ze západu.

Svět tedy v oněch dobách vypadal takto: neomezené impérium Piktů - divoké, primitivní a barbarské - se rozkládalo od pobřeží Vanaheimu na severu, až po nejjižnější provincie Zingary; na východě obsahovalo celou Aquilonii kromě Gunderlandu - nejsevernější provincie, která jako periferní dominium ležící mezi horami přežila pád metropole a zachovala si nezávislost. Piktskému impériu patřil též Argos, Ophir, západní část Kothu a provincie Shem vysunuté na západ.

Severní hranici říše Hyrkánců, nepřátel Piktů, tvořila horská pásma Hyperborey, a jižní hranici pouště ležící na jih od Shemu. K hyrkánské říši patřily rovněž Zamora, Brythunia, Hraniční království, Corinthia, většina Kothu a všechny východní kraje Shemu.

Hranice Cimmerie byly nedotčeny - ani Piktové, ani Hyrkánci nebyli s to si podřídit bojovné barbary. Stejně tak Nemedie, kterou ovládli Aesiřané, odráží veškeré útoky.

Na severu jsou Nordheim, Cimmerie a Nemedie rozděleny válečnými národy, ale na jihu se stal Koth dějištěm neutuchající bitvy mezi Hyrkánci a Pikty; občas se podařilo vytlačit západní barbary ze země, ale nikdy ne nadlouho - vraceli se ještě silnější, aby dobývali města i ruiny.

Na hlubokém jihu se stala Stygie, otřesená hyrkánskou invazí, předmětem útoků mocných říší obyvatel s černou kůží.

Na dalekém severu bojují severské národy neustále s Cimřeany a útočí na hranice Hyperborey.

Mezitím Gorm zemřel - zabil ho Hailmar, vůdce nemedijských Aesiřanů. Pikt žil v době střetnutí skoro sto let. V době sedmdesáti pěti let, které uplynuly ode dne, kdy poprvé uslyšel vyprávění o mocných říších z Arusových úst - a byla to dlouhá doba pro život člověka, i když nepatrná pro dějiny celých národů - vytvořil impérium, opíraje se o divochy žijící v pustinách - a zničil civilizaci. On, který se narodil ve splácané chatrči, seděl ve stáří na zlatých trůnech a jedl pochoutky, které mu na zlatých mísách podávaly nahé otrokyně - dříve královské dcery.

Výboje a nashromážděná bohatství ale Pikty nezměnily; z civilizace smetené do prachu nevznikla žádná nová kultura jako Fénix z popela.

Snědé dlaně, které ničily nádherná umělecká díla dobytých národů, se nikdy nepokoušely je napodobit. I když Piktové nyní žili uprostřed lesknoucích se trosek dávného přepychu rozbitých paláců a svá hubená těla odívali do hedvábných šatů svržených králů, zůstávali nadále odvěkými barbary - divokými a primitivními.

Zajímaly je jen nejzákladnější životní potřeby; díky svým neomylným instinktům, zaměřeným na války a loupení, nepodléhali žádným změnám - pro umění nebo rozvoj kultury nebylo v jejich způsobu života místo.

Jinak tomu bylo s Aesiřany, kteří se usídlili v Nemedii - rychle si osvojili mnoho obyčejů svých civilizovaných spojenců a přitom je sami přetvářeli podle vzorů své zvláštní, a přece životní kultury.

Po nějakou dobu na sebe Hyrkánci a Piktové nad ruinami světa, který dobyli, jen cenili zuby. A tehdy právě začala doba ledová - doba putování severských národů. Pod tlakem ledovců, sunoucích se na jih, opouštěly severské národy svá sídla a tlačily před sebou spřízněné kmeny. Aesiřané smetli z povrchu země prastaré království Hyperboreu a přes jeho ruiny a spáleniště táhli dál, aby se střetli s Hyrkánci. Nemedie byla již dávno severským královstvím a vládli ji potomci aesirských žoldnéřů.

Pod tlakem invazí ze severu se vydali na cestu i Cimmeřané, a žádné město ani armáda se jim nepostavilo do cesty. Přehnali se Gunderlandem, který zcela zničili, a pak prošli starobyrou Aquilonii, když si prorazili cestu mezi voji Piktů. Porazili nemedijské Aesiřany a dobyli mnoho jejich měst, ale nezůstali, táhli dále na východ, dosáhli hranic Brythunie a tam zničili hyrkánskou armádu. Za nimi přitáhly hordy Vaniřanů a Aesiřanů a piktské impérium se krčilo pod jejich ranami; dobyli Nemedii, kde místní Seveřané, napůl již civilizovaní, před svými divokými příbuznými uprchli a ponechali za sebou zpustošená a opuštěná města. Seveřané, táhnoucí na jih, přijali jméno starého království - proto je budeme nazývat nadále Nemedijci; došli do starobylého Kothu, kde vybili jak Pikty, tak Hyrkánce a pomohli shemitským národům zbavit se hyrkánského panství.

V celém západním světě se Piktové i Hyrkánci chvěli pod silnými údery mladších, bojovnějších národů.

Skupina Aesiřanů vyhnala Hyrkánce z Brythunie a usídlila se tam, přičemž přijala jméno dobytého království. Seveřané, kteří dobyli Hyperboreu, drtili nepřátele z východu tak tvrdě, že potomci Lemuřanů s temnou kůží se stáhli do stepí a byli neustále zatlačováni k Vilajetskému moři.

Mezitím Cimmeřané, kteří táhli na jihovýchod, zničili starobylé království Turan a usídlili se na jihozápadním pobřeží vnitrozemského moře.

Moc dobyvatelů z východu byla zlomena. Ti, napadaní neustále národy z Nordheimu a Cimmeřany, zničili města, vybili zajatce neschopné dlouhé cesty, a s tisíci nevolníků, které hnali před sebou, se vraceli zpátky na tajemný Východ kolem severní strany Vilajetského moře; tak zmizeli z dějin Západu až do doby - kdy - o tisíce let později - znovu přitáhli z východu, tentokrát již jako Hunové, Tataři, Mongolové a Turci.

Při návratu je doprovázely nespočetné řady Zingaranů a Zaořanů, kteří se usídlili daleko na východě, smísili se navzájem a v pozdějších dobách se stali známí jako Cikáni.

V téže se dostal kmen vaniřanských dobrodruhů podél celého Piktského pobřeží na jih, a když zpustošil starou Zingaru, dostal se ke hranicím Stygie; země se chvěla pod ranami černých národů z jihu a její lid byl utiskován vládnoucí aristokratickou třídou. Rudovlasí Vaniřané rozpoutali mezi nevolníky povstání a když svrhli vládnoucí kastu, ujali se jako dobyvatelé království vlády; časem ovládli Černá království vysunutá na sever a vytvořili velkou jižní říši, kterou nazvali Egypt. Od těchto rudovlasých dobyvatelů odvozovali svůj rod první faraónové.

Západ po nějakou dobu ovládli severští barbaři. Piktové drželi i nadále Aquilonii, část Zingary a západní pobřeží kontinentu, ale na východ od Vilajetského moře a od polárního kruhu až po Shem byly jedinými obyvateli Seveřané; výjimku tvořili Cimmeřané, kteří se usídlili na území bývalého království Turan.

Mimo Stygii a zemi Shem nebyla nikde žádná města - postupné vlny Piktů, Hyrkánců, Cimmeřanů a Seveřanů je obrátily v prach a popel; dříve vládnoucí Hybořané zmizeli z povrchu země a ponechali za sebou jen stopy své krve v žilách těch, kteří nad nimi zvítězili.

Jen několik jmen zemí, národů či měst se zachovalo v barbarských nářečích, aby po věky přetrvaly ve stále více upravovaných vyprávěních a legendách, až nakonec celé dějiny

Hyborské éry zmizely mezi mlhavými mýty a bajkami. Tak se v jazyku Cikánů zachovaly názvy Zingara a Zamora; Aesiřané, kteří ovládli Nemedii a nazvali se Nemedijci, se později objevili v historii Irska, zatímco Seveřané usídlení v Brythunii byly známí jako Brythunci, Brytonové nebo Britové.

V té době neexistovalo přesně ohraničené nordické království: jako dříve měl každý kmen svého náčelníka nebo krále a kmeny mezi sebou zuřivě bojovaly.

Jaký mohl být jejich další osud se nikdy nedozvíme, neboť další velký otřes zemské kůry znovu uvrhl všechno do chaosu a vytvořil takové tvary kontinentů, jaké známe dnes. Obrovské plochy západního pobřeží se potopily; Vanaheim a západní část Asgardu - neobývané ledové pustiny po mnoho staletí - také zmizely ve vlnách. Oceán se rozlil okolo hor západní Cimmerie a vzniklo Severní moře; z hor se staly ostrovy, známé později jako Anglie, Skotsko a Irsko; Piktská divočina a Bossoniánské pohraničí zmizely navždy ve vlnách.

Na severu vzniklo Baltské moře a rozdělilo Asgard na poloostrovy, známé později jako Norsko, Švédsko a Dánsko, zatímco na dalekém jihu se stygický kontinent odtrhl od ostatního světa podél linie vytvořené v jeho západní části řekou Styx, nazývanou též Nil. Nad Argosem, západním Kothem a západními zeměmi Shemu se rozlil modravý oceán, zvaný později Středozemní moře. Ale zatímco někde utonuly celé kraje, vynořil se z vln v západní části Stygie rozsáhlý pás země a vytvořil západní část světadílu nazývaného Afrika.

Srážky částí země způsobily ve střední části severního kontinentu vznik velkých horských pásem. Celé kmeny Seveřanů byly smeteny z povrchu země, ty, které přežily, se táhly na východ. Území kolem pomalu vysychajícího vnitrozemského Vilajetského moře příliš neutrpělo. I tam, na západním pobřeží, se usídlily kmeny ze Severu, aby vedly život zemědělců. Žily v míru i s Cimmeřany, s nimiž se časem smísily.

Na západě začaly zbytky Piktů, znovu vržených kataklyzmatem na úroveň divochů z doby kamenné, se svou typickou houževnatostí znovu dobývat okolní země, dokud je neodrazily kmeny Cimmeřanů a Seveřanů táhnoucí na západ. To se dělo dlouho po rozlomení kontinentu a tehdy existovali o dřívějších říších již jen mlhavé legendy. Popsaná tažení národů začala v době, o níž pojednávají již naše dějiny, a nemá smysl je podrobně popisovat; způsobil je růst počtu obyvatel ve stepích, kočujících na západ od vnitrozemského moře - známého později, když se značně zmenšilo, jako Kaspické. Obyvatelstvo stepí se tak rozrostlo, že nezbytným ekonomickým důsledkem byla migrace; kočovné kmeny se vydaly na sever, jih a západ, do zemí známých nyní jako Malá Asie, Indie, střední a západní Evropa. Putující národy přišly do těchto krajů jako Áriové, ale mezi primitivní árijskými kmeny existovaly rozdíly, z nichž se některé zachovaly dodnes, jiné zmizely. Tak například světlovlasí Achájové, Galové a Britové se odvozují od čistokrevných Aesiřanů; Nemedijci z irských legend byli nemedijští Aesiřané, Dánové pocházejí od rodilých Vaniřanů, zatímco Góthové - předkové jiných skandinávských a germánských národů, včetně Anglosasů - pocházeli ze smíšené rasy, v jejíž žilách plynula krev Vaniřanů, Aesiřanů a Cimmeřanů. Keltové - předkové Irů a skotských horalů - jsou potomky ryze cimberských kmenů, zatímco waleské národy Britských ostrovů byli smíšenou cimbersko-nordickou rasou, která zde předcházela původním Seveřanům a dala tím podnět k legendám o nejstarším rodokmenu Gaelitů; z téže krve pocházejí Cimbrové, kteří bojovali s Římem, podobně jako Cimmeřané mezi Asyřany a Řeky a Cimmeřané mezi Hebrejci. Jiné cimberské kmeny putovaly na východ od vysychajícího vnitrozemského moře, a o několik století později se po smísení s Hyrkánci vrátili na západ jako Skytové.

Autentičtí předkové Gaelitů - Keltové, zvaní též Cimrové - dali své jméno poloostrovu Krym.

Staří Sumerové nebyli s národy Západu spřízněni - v jejich žilách plynula hyrkánská a shemitská krev. Byla dědictvím po nájezdnících, kteří při útěku s sebou nevzali všechny

ovládnuté národy; mnoho shemitských kmenů se osvobodilo z otroctví a z jejich krve - čisté nebo smíšené s hyborskou či severanskou - pocházejí Arabové, Izraelci a jiní typičtí Semité. Kanaánci a Semité obývající horské oblasti pocházeli ze shemitských předků, spřízněných s Kushity, kteří byli mezi ně přesídleni hyrkánskými vládci; typickou rasou tohoto druhu byli Elamité.

Předkové Římanů Etruskové - podsadití, se silnýma rukama a nohama - se odvozují od národů se smíšenou stygickou, hyrkánskou a piktskou krví, a obývali nejprve starobylé království Koth.

Hyrkánci, kteří se stáhli k východnímu pobřeží kontinentu, se změnili v národy známé později jako Tataři, Hunové, Mongolové a Turci.

Podobně by bylo možno odvodit původ i jiných ras novodobého světa; téměř ve všech případech jsou jejich dějiny daleko starší, než se předpokládá, a táhnou se zpět až po tajemnou Hyborskou éru, nyní zakrytou mlhou zapomnění.

Přeložil *Jan Pavlík*